

DEN FÖRKASTADE KUNGEN

... för att Herrens härlighet ska komma över oss idag genom Ordets tjänst. Och det är en . . .

² Den här sista veckan har jag liksom varit litet under isen. Inte exakt under isen, det var ett prov jag måste genomgå, ett fysiskt prov. Och det var det, ni hörde om, att jag var på sjukhuset. Det var därför, jag for dit, så att jag inte skulle behöva komma fram och tillbaka över floden. Man får ta ett övre mag- och tarmprov och ett nedre mag- och tarmprov. Och de måste, med några minuters mellanrum måste de komma tillbaka och röntga igen. Men det är meningen, att vi ska ta dem var sjätte månad, om vi missionerar i utlandet. Broder Roberts och dem får ta sina var sjätte månad, tror jag. Men jag hade inte tagit något på fyra år.

³ Svårigheten, att jag bara inte kan med den där ricinoljan, det är det enda. Och de säger, att det inte finns någonting annat, som de kan ge i stället, så jag, å, så sjuk jag blev, då de gav mig den där smörjan! Ni vet, jag har ju berättat för er i min livshistoria, hur den där smörjan gör mig så sjuk. Och — och jag bara avskyr att ta smörjan. Och jag sa till min välvillige doktor och vän, om . . . ”Finns det ingenting annat?”

Och han sa: ”Jag tror inte det, broder Branham.”

⁴ Å, då den där damen kom dit in med, som det såg ut, kanske jag överdriver, men det såg ut som nästan en liter! Det — det var . . . Jag har aldrig sett så mycket. Och jag bara höll för näsan och fick kväljningar. Men till slut fick jag ner det.

⁵ Men nu, då hela provet och alltsammans är överståndet, vill jag tacka Herren för en fullständig undersökning. Jag klarade det till hundra procent, kan fara vart som helst i världen, dit jag vill fara. Jag frågade doktorerna, som var tre av de bästa specialisterna i Louisville, antar jag. Och jag frågade dem, jag sa, ”Är jag inte ens tio procent handikappad?”

⁶ De sa, ”Ni är inte ett dugg handikappad.” De sa — de sa, ”Ni är vid fullkomlig hälsa på alla sätt.” Och jag är så tacksam till Gud. Vem skulle det annars kunna komma ifrån än vår himmelske Fader, ser ni, att få vara så?

⁷ Och han sa: ”Era . . . Alla era flöden där inne visar, att ni är ung.” Han sa: ”Era blodkroppar har inte ens börjat brytas ner eller någonting.” Han sa: ”Ni är i mycket god form, broder Branham.”

Och jag sa: ”Nåväl, jag är så glad.”

⁸ Och jag hade förmånen att få tala med, vittna för, varenda sköterska på det där sjukhuset och varenda doktor om Guds

Rike. Och en viss doktor, jag tror, att det är meningen, att han ska vara här i förmiddag. Och jag — jag ska . . . Jag är glad att veta, att det fortfarande finns goda män i den här världen, rejäla män, män som ville ta mig igenom en fysisk undersökning i fem dagar, vilket förmodligen skulle kosta två eller tre hundra dollar för var och en. Då jag var klar sa de: "Det är vårt bidrag till Herrens verk, som ni utför." Förstår ni? Ja. Inte ens . . . De sa: "Å, ni generar oss genom att ens fråga oss, om ni är skyldig oss." De sa: "Bara era böner för oss!"

⁹ "Och på insidan", sa de, "finner vi någonting känslomässigt, som vi inte kan förstå." Och jag sa . . . "Vi . . . Det — det verkar inte vara . . ." Han sa: "Utvändigt sett verkar ni inte vara nervös eller störd. Men," sa han, "invändigt finns det en känsla, som vi inte kan förstå."

¹⁰ Jag sa: "Om ni bara vill sitta ner här bara ett ögonblick, så ska jag berätta för er." Och jag började tala om syner. Det var ett annat fält för dem. De visste ingenting om det. Jag berättade för dem om Bibeln. Sedan berättade jag om synen, som Herren gav mig häromdagen, och de grät som spädbarn. De bara satt där och grät. Och jag . . . De . . . Jag sa, "Jag hoppas, att ni inte ser mig som någon religiös galning eller någonting."

¹¹ Han sa: "Inte alls, broder Branham, jag tror på det där av hela mitt hjärta." Han sa: "Men jag vill bara säga en enda sak, man går inte i skola för att lära sig de där sakerna." Han sa: "Jag tror, att de kommer från den allsmäktige Guden." Och det där var tre av de framstående läkarna i Louisville, de bästa de hade. Och så var jag så lycklig över det där och för att veta, att Herren kanske lät mig plantera en del Säd där.

¹² Varendra sköterska, jag talade med dem. De, en förmiddag, då jag kom ut ut röntgenrummet, sa jag till . . . Jag såg på en stackars gammal kvinna. Hon var så sjuklig. Och jag fortsatte att gå ner, gick ner tills jag kom till henne. Jag trodde att hon kanske höll på att dö. Och jag sa: "Jag vill fråga dig en sak, syster."

Hon sa: "Ja, sir."

Jag sa: "Är du en kristen?"

Och hon sa: "Jag tillhör *den och den* församlingen."

¹³ Och jag sa, "Jag vill bara göra det där litet tydligare." Jag sa, "Jag — jag vill veta om du är en kristen, en verklig kristen. Så att om du skulle passera över detta livets hav in i det andra Landet, älskar du Honom?" Jag sa, "Skulle du verkligen vara frälst?"

Och hon sa, "Ja, sir. Det skulle jag."

¹⁴ Och jag sa, "Gud välsigne ditt hjärta då! Åt vilket håll vinden än blåser, så är du all right då, så länge som det är så."

¹⁵ Och om vi bara kommer dit, finns det massor av fina människor kvar i världen ännu.

¹⁶ Idag nu har jag kommit in med en syn, som jag vill tala om för er litet senare. Och jag skulle först vilja tala om litet av Ordet, för jag tror, att Ordet är mycket viktigt, det viktigaste nu. Och jag är glad att se Charlie Cox och, broder, min vän stå där tillsammans. Broder, jag kan inte komma ihåg. . . Jeffries, jag kan inte komma ihåg hans namn. Många av er andra kära bröder från Georgia, från olika delar av landet. Min gamle kompis Bill sitter här i förmiddag, jag tror det är han. Och — och många. . . Och brodern från Georgia där, människorna som gav mig den här kostymen. Ni vet, det där är — det där är en av de bästa kostymer, jag någonsin har haft på mig. Den känns bara så bra, verkligen mycket fin. Och ni betyder så mycket för mig. Då jag talar om, vad som har skett med mig de här sista få dagarna, kommer ni att förstå, varför jag tycker, att det betyder så mycket för mig.

¹⁷ Nu tror jag, om Herren vill, att jag vill gå på hårdare i striden än någonsin förr i mitt liv. För jag finner, att nu är det. . . Naturligtvis skulle jag kunna dö idag. Det är någonting, man inte vet. Mina elektrokardiogram och allting, sexton olika sorts röntgen, ja, en fullständig fysisk undersökning, visade att jag var i. . . Så normal som någon person skulle kunna vara, en mänsklig varelse på jorden. Så jag är tacksam för det. Men allting, även allt det där, och så tacksam mot Gud och belåten som jag är, så tror jag, att Han fortfarande behåller mig i Sin tjänst, det var inte, vad Han visade mig bara ett litet tag före det där, ser ni, som bara gjorde mig så lycklig.

¹⁸ Nu tror jag, att ikväll. . . Är det all right för dig? [Broder Neville säger: "Ja, sir." — Utg.] Vår — vår käre broder är — är en osjälvisk man, det är — det är broder Neville. Och om någon av er var här i söndags och hörde det underbara budskapet, som han bar fram, om "oljekrukan," det var ena- . . . Ett av de mest enastående budskap, jag någonsin har hört, det där som broder Neville bar fram genom Den Helige Ande i söndags till den här lilla fårahjorden, som Gud har samlat ihop.

¹⁹ Och om det skulle vara all right, tilltalande för Herren, och för broder Neville och församlingen, så vill jag tala igen ikväll och sätta igång en serie på, säg måndag kväll. . . Jag menar söndag kväll, och onsdag kväll, och nästa söndag, en serie om det, som jag studerade.

²⁰ Jag skulle inte ha behövt stanna där borta på sjukhuset. Men de var så snälla mot mig att de gav mig rummet för ungefär en tredjedel av priset. Och så tog jag bara mina Biblar, mina böcker, rätade upp sängen och satt alldeles på huk där, och fick alla mina Biblar och saker att ligga framme. Och jag hade det verkligen härligt, tills de kom in med den där ricinolja. Min härliga tid upphörde just där. Det — det var slut med mig då. Men, broder Pat, jag var verkligen sjuk. Den där smörjan kan jag bara inte stå ut med. Och, men jag hade en härlig tid de första tre eller fyra dagarna. Jag hade det härligt.

21 Och jag studerade i Efesierbrevet. Å, den där sammansättningen av Församlingen! Och jag tycker, att det är en vacker sak.

22 Och — och om ni nu har en församling, som ni går till, så fortsätt bara och stå på er plikts post! Men om ni inte har någon församling, och ni skulle tycka om att komma tillbaka ikväll och på onsdag kväll och söndag kväll, så skulle jag ikväll vilja ta det första i Efesierbrevet, och på onsdag kväll det 2:a kapitlet i Efesierbrevet, och nästa söndag det tredje kapitlet i Efesierbrevet, för att ställa Församlingen i ordning. Ni vet, vad jag menar, Det är — det är att placera den i rätt ställning. Och jag tror, att det bygger upp Församlingen.

23 Jag ska inte . . . Jag — jag talar bara det här till dem, som kommer till Branham Tabernacle.

24 Och om någon av er kära bröder . . . Jag vet om några av er, tror jag, som har möten. Vår lille bröder är uppe i Sellersburg, och — och andra har möten. Titta nu, det är väckelseserier. Delta i dem, ni! De är Kristi tjänare, unga män som står i bräschen, som har kommit ut. Då till och med deras egen församling förnekade Sanningen osv., gick de raka vägen bort ifrån den. Och Gud kallade dem till predikanter. Jajamensan. Jag — jag beundrar en man . . . Jag kan inte ens komma ihåg mannens namn. Men han är en ung man, en fin, snygg man, med en älsklig hustru och barn.

25 Och — och bröder Junie Jackson har haft några möten här nere, vilken är en annan underbar, enastående Guds fantastiska nåds trofé. Och då de har väckelseserier i era församlingar, så gå raka vägen till dem, för det är er . . . Det är så, man ska göra. För man vet inte, det kanske kommer en syndare till altaret, och du kanske blir ledd till att leda den personen till Kristus, vilket kommer att bli din stora belöning på andra sidan.

26 Det här är bara undervisning och att ställa Församlingen i ordning, här i tabernaklet, och hjälpa till på vägen.

27 Jag tog inte med mig min klocka, nu, så någon måste hålla koll på tiden åt mig. Doc, min bror, har redan visat mig, att han har en, så. Så nu . . . [Broder Edgar "Doc" Branham säger: "Jag kommer inte att ta så mycket betalt av dig för den," och ger sin klocka till bröder Branham. — Utg.] Du kommer inte att ta alltför mycket betalt för den? All right. Nåväl, det är all right, nu. Ja, jag tror ju inte, att det är allvar till att börja med. Så . . . ["Tack! Jag ska berätta en sak om dig."] Nu, åh, åh, sh, sh, sh, sh. ["Jag höll tillbaka tio pennies, på min födelsedag i morse, bara för att få dig att må bättre."] Gjorde du? Det här är nu . . . Den här klockan gick just upp en hel del i pris då, Doc. Han sa att han höll tillbaka tio pennies på sin födelsedag för att få mig att må bättre, för det är två eller tre mellan honom och mig. Så ni kan se, var jag är,

längre fram på vägen. Men å, det spelar ingen roll alls för mig. Nu ska jag inte tala så länge.

²⁸ Om det nu finns främlingar inom våra portar, vill vi förvisso välkomna er av hela vårt hjärta. Ni är så välkomna hit till det här lilla tabernaklet. Vi har inte mycket till byggnad. Det finns i programmet nu att bygga oss, inte en stort ställe, utan bara ett. . . Det här är bara ganska förfallet. Och vi ska försöka bygga oss en trevlig liten bekväm kyrka här, så snart vi. . . Då Herren tillåter oss att göra det. Och många av er alla gör stora insatser för det här, och vi uppskattar verkligen det.

²⁹ Nu vill jag att ni tillsammans med mig i förmiddag slår upp och läser i Första Samuelsboken, det 8:e kapitlet, och börjar ungefär, låt oss börja ungefär med den 19:e versen, de 19:e och 20:e verserna kanske, som en liten text för ett sammanhang!

³⁰ Och nu, då ni får upp det, och innan vi. . . Vi ska läsa det, och sedan vill vi be. Och skulle det finnas några böneämnen i förmiddag, t. ex. "Kom bara ihåg mig"? På vårt senaste möte, för två veckor sedan, eller tre, då jag hade mötet. . . Säg, vi. . .

³¹ Förresten, medan ni slår upp det, mötet i Chautauqua börjar den 6:e nu. Vi väntar oss en härlig tid i Middletown, i Ohio. Ni som snart har er semester, kom bara! Och ett stort läger, precis vid floden där, å, vi. . . Alla de predikningar, ni någonsin har hört. De är där allesammans, predikanterna upp och ner för floden, varenda morgon, hela dagen och natten. Så de samlas allesammans. Det är en stor campingplats, mycket större än Silver Hills, många gånger. Och — och så en stor plats, där vi kan ha mellan åtta och tio tusen människor. Och det är alltid fullsatt. Vi har en härlig tid i Ohio.

³² Och gamle broder Kidd, som jag for för att be för härom morgonen. Kommer ni ihåg allesammans, att jag talade om det för er för tre veckor sedan? Doktorn gav honom tjugofyra timmar att leva. Han är uppe och går omkring. Han citerade ett Skriftställe, en sång som han inte kunde sjunga. Och då jag gick in och tittade på honom härom morgonen, och den lilla sjalen över honom. Jag for härifrån tre eller fyra timmar före dagningen, så att jag kunde komma till honom. De sa, att han skulle dö den dagen, cancer i prostatan.

³³ Och hans kära lilla gamla hustru tvättade för femtio cent om dagen, det var från före gryningen till sent på kvällen, för femtio cent, för att låta sin man vara på fältet som predikant. Predikade en två veckors väckelseserie, och tog upp ett offer, fick åttio cent.

³⁴ Men jag såg dem sitta där härom morgonen, de där två små gamla paren, ett litet par, rättare sagt, satt där och hans lilla sjal över hans skuldra. Och en av hans omvända, nittiotvå år gammal, precis lika strålande och ljus och tvättäkta pingstvän, och satt där, ni vet. Och jag sa: "Vet ni vad ni gamla människor sitter här ute för? Väntar bara på att båten ska komma." Det är

alltsammans. Deras arbete, allt de har uppnått, en – ett mål de har nått, och nu är de redo att gå till sin belöning.

³⁵ Och jag sa till broder Chev, att till broder Kidson . . . Kidd, den morgonen, ”Du kommer att vara på Chautauqua-mötet.”

³⁶ Han ringde mig igår och sa: ”Jag är . . . Jag ska vara där, broder Branham.” Helt bra.

³⁷ Många från mötet, från min nya verksamhet, kommer in. En broder, en baptistbroder som står här, hans tonåriga dotter, hade liksom varit litet oberäknelig. Och jag sa till honom: ”Jag ger dig din dotter för Herren Jesus.” härom morgonen. Och då han kom hem, var hon frälst. Och den andra här i förmiddag ska döpas och gå vidare.

³⁸ Och en man, herr Sothmann, en vän till mig från Kanada, hans svärmor var döende, jag sa: ”Du hittar din svärmor frisk, då du kommer dit, på väg att återhämta sig, all right.” Det var precis så, det var. Och bara . . . Människor som bara kommer in. Det är bara i sin linda nu, på gång. Men, å, vi väntar oss det ytterst rikligt, översvallande, över allting. Vi är i den onda och yttersta tiden, men i en härlig stund.

³⁹ Har ni nu er Bibel för läsningen, 8:e kapitlet i Samuelsboken? Och jag lovade Gene att hålla till där bak och spela in resten av det här. Vi höll precis på att börja med det i vårt möte.

*Likväl vägrade folket att lyda Samuels röst, och de sa:
”Nej, utan vi vill ha en kung över oss,*

så att vi . . . kan bli lika nationen, alla nationerna, och så att vår kung kan döma oss, och gå ut framför oss och utkämpa våra strider.”

. . . Samuel hörde alla dessa folkets ord, och . . . repeterade dem i HERRENS öron.

Och HERREN sa till Samuel: ”Lyssna till deras röst och gör dem en kung!” Och Samuel sa till Israels män: ”Gå ni, var och en till sin stad!”

⁴⁰ Om jag nu skulle försöka välja, vad jag skulle kalla för en text ifrån det här i förmiddag, för de närmaste några minuterna, skulle jag vilja välja texten: *Den förkastade kungen.*

⁴¹ Det var en tid, liksom i alla tider, då människor aldrig har velat, att Gud ska leda dem. De vill ha sitt eget sätt att bli ledda. Och den här berättelsen i förmiddag . . . Och då ni kommer hem, skulle det vara bra för er att läsa den hela vägen igenom. Det var under tiden för – på gudsmannen, profeten Samuels tid. Och han hade varit en rättvis man och en god man, hedervärd, ansedd, sann och ärlig mot folket, aldrig lurat dem och sagt dem någonting annat än rent ut SÅ SÄGER HERREN.

⁴² Men folket hade kommit dithän, att de ville ändra det här programmet. De hade tittat på filistéerna och amalekiterna,

amoriterna, hettiterna och de andra nationerna i världen, och de hade sett, att de hade kungar, som styrde dem, och regerade dem, och vägledde dem, och utkämpade deras strider, osv. Och här verkade det vara så, att Israel ville vara lika som de här kungarna och liksom de här människorna.

⁴³ Men det har aldrig, i någon tidsålder, varit Guds avsikt, att Hans folk ska bete sig liksom världens människor, eller att regeras eller styras liksom världens människor. Guds folk har, liksom alltid, varit ett — ett egendomligt folk, ett annorlunda folk, utkallat, avskilt, och helt och hållet annorlunda i sitt beteende, i sitt sätt, i sin livsföring, än världens människor har varit. Deras aptit på saker och hela deras sammansättning är det, har alltid varit tvärt emot de saker, som världens människor eftertraktar.

⁴⁴ Och Israels folk kom till Samuel och sa: ”Nu börjar du bli gammal, och dina söner vandrar inte liksom du.” För de var inte ärliga liksom Samuel. De var mutkolvar och tog emot pengar. Och de sa: ”Samuel, dina pojkar är inte som du, så vi vill att du ska gå ut och hitta en kung åt oss, och smörja honom och göra oss till ett folk liksom resten av världens folk.”

⁴⁵ Och Samuel försökte tala om för dem, att det där inte skulle fungera. Han sa: ”Om ni gör det, kommer ni, innan ni vet ordet av att finna, att han kommer att inkalla alla era söner från era hem och göra dem till soldater, som springer framför hans vagn och bär rustningar och spjut. Inte bara det, utan han kommer att kalla in era döttrar, till att bli brödbagerskor, och ta dem ifrån er, för att ge armén mat. Och,” sa han, ”förutom allt det där, kommer han att beskatta er, ert spannmål och all er inkomst. Han kommer att beskatta allt det där för att betala vissa statliga skulder osv., som måste betalas.” Han sa, ”Jag tror att ni håller på att missta er helt och hållet.” Men då . . .

⁴⁶ Folket sa, ”Men vi vill ändå vara liksom resten av människorna.” Det är någonting med män och kvinnor, så att de längtar efter att vara lika varandra. Och det har bara funnits en enda man, som någonsin levat på jorden, som var vår förebild, och det var Denne, som dog för oss alla, vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Han var den fullkomliga förebilden, till vad vi borde vara, alltid upptagen med Faderns angelägenheter och med att göra det, som är rätt.

⁴⁷ Och hur mycket Samuel än försökte övertala folket, så förföljde de honom hela tiden, dag och natt: ”Vi vill ha en kung. Vi vill ha en man. Vi vill ha en man, så att vi kan säga, 'Det här är vår vägledare.'”

⁴⁸ Och det har aldrig varit Guds vilja. Det var aldrig Guds vilja, och kommer aldrig att vara Guds vilja, att människor ska härska över varandra. Gud härskar över människan. Gud är vår Härskare, vår Kung.

49 Och det är en mycket, mycket stor risk i dag, för människan verkar ha samma idé. De verkar inte kunna förstå, att Gud fortfarande härskar över människan, istället för att människan härskar över människan.

50 Så de valde sig en man vid namn Saul, som var son till Kis. Och han var en ansedd man, en hedervärd man. Men han passade folket alldeles utmärkt, för han var en stor, lång, ädel, manskgestalt. Skriften säger, att han var huvudet och axlarna högre än någon annan man i Israel. Han såg kunglig ut och han var snygg i ansiktet. Han var en lysande och utomordentlig man.

51 Det är nu den sortens man, som människorna tycker om att välja idag. Människorna verkar inte vara nöjda med sättet, som Gud placerade Sin Församling på, till att regeras och styras av Den Helige Ande. De vill ha någon, någon människa, något samfund, några särskilda människor, som ska styra Församlingen. Så de kan inte kasta sig helt i Guds hand, för att vara andliga, för att ledas av Den Helige Ande. De vill, att någon ska sköta deras religion åt dem, någon som talar om för dem, precis hur de ska göra, och allting om det.

52 Så den här mannen verkade passa exakt på platsen, för han var en mycket intellektuell man.

53 Och det är väldigt likadant idag. Vi tycker också om att välja sådana människor till att styra våra församlingar, för att styra Guds Församling. Jag har ingenting att säga emot det, utan enbart att skapa en poäng, att det är inte, det var inte, och det kommer aldrig att vara Guds vilja, att det ska vara så. Gud ska härskra över Sitt folk, regera över varenda individ.

54 Så vi finner, att denne son till Kis, en stor man, och — och hans gestalt och hans... Han tycktes passa folket, att hans mantel på honom skulle se bra ut. Och kronan på hans huvud, högt över alla de andra människorna när han gick, skulle vara en — en verklig tillgång för kungariket Israel. För de andra kungarna skulle, de andra nationernas, skulle tänka: "Titta, vilken man!" Hur kunde de inte peka med sitt finger och säga: "Titta här, vilken stor kung vi har! Se vilken stor man, som är över oss!"

55 Och det är sorgligt att säga det, men hur sant är det inte idag ifråga om församlingen, de älskar att säga, "Vår pastor är inte en trångsynt man. Han är en stor man. Han har en examen från Hartford.", eller någon stor teologiskola. "Han har fyra examina från *det och det* stället. Och han är mycket bra på att umgås med människorna." Allt det där kan vara all right och vara på sin plats. Men Guds väg för Sin Församling är att ledas av Den Helige Ande och genom Hans Ande.

56 Men de tycker om att säga, att: "Vi har det här mäktiga samfundet, som vi tillhör. Vi började redan under den tidiga pionjärtiden, då vi var i minoritet, bara mycket få människor

och små. Och nu har vi vuxit så, att vi är bland de största samfunden som finns. Vi har de bästa skolorna och de bäst utbildade predikanterna. Vi har de bäst klädda åhörarna. Och stadens mest intellektuella människor är med i vårt samfund. Och vi ger till välgörenhet. Och vi gör goda gärningar, och allt sådant." Och ingenting alls, Gud förbjude, att jag skulle tala ett ord mot det där, för det är bra alltsammans.

57 Men det är ändå inte Guds vilja, att människa ska härska över människa. Gud sände på Pingstdagen Den Helige Ande för att härska i människornas hjärtan och härska i deras liv. Det var inte meningen, att människa skulle härska över människa.

58 Men vi älskar att säga så. Det är en mycket enastående sak, då vi kan säga, att vi tillhör en sådan utmärkt organisation.

59 "Är du en kristen?" Det var så, jag fick tag i den här texten, då jag var på sjukhuset. Och jag skulle fråga en, "Är du en kristen?"

"Jag tillhör *det och det*."

"Är Du en kristen?"

"Jag tillhör *det och det*."

60 Och en liten sköterska kom in till sängkanten, där jag läste Bibeln, och hon var en – en ny sköterska på den avdelningen. Och hon sa: "God dag!" Hon sa: "Jag tror att du är pastor Branham, här för en fysisk kontroll."

Jag sa: "Det är jag."

61 Och hon sa, "Får jag gnugga din rygg med sprit, så att du känner dig lite bättre?"

Och jag sa, "Det får du göra."

62 Och medan hon gnuggade min rygg sa hon: "Vilket kyrkosamfund tillhör du?"

63 Och jag sa, "Å, jag tillhör det äldsta samfundet, som finns."

Och hon sa, "Vilket samfund är det?"

64 Jag sa, "Det är det, som organiserades, innan världen någonsin organiserades."

65 Och "Å," sa hon, "vilket? Jag tror inte att jag känner till just det." Hon sa, "Jag tillhör en *viss* församling. Är det den organisationen?"

66 Jag sa, "Nänämensan. Den kom till för bara ungefär två hundra år sedan, den organisationen. Men den här organisationen startade när morgonstjärnorna sjöng tillsammans, och Guds söner ropade av glädje, då de såg tillkommelsen av en Frälsare, för att återlösa mänskligheten."

67 Och hon slutade bara gnugga min rygg. Och jag hade lutat mig litet åt *det här* hållet, så damen kunde gnugga. Och hon var från trakten nära Corydon, här nere. Vi började prata. Och hon sa: "Sir, jag har alltid trott, att om Gud någonsin var Gud, så är

Han fortfarande Gud idag, precis liksom Han var på den gamla tiden.” Hon sa: ”Fastän min församling blankt förnekar det, så tror jag att det är Sanningen.”

68 Och jag sa: ”Du är inte långt ifrån Guds Rike, unga kvinna.”

Hon sa: ”Om Han någonsin var en Helbrägdagörare, är Han inte fortfarande Helbrägdagörare?”

Jag sa: ”Det är han förvisso, min syster.”

69 Men människan vill härska och härska över människan. Och människan vill, att människor ska härska över henne. Hon vill inte, att Gud ska härska.

70 Så den här sonen till Kis, Saul hette han, var det exakta svaret på vad de hade velat ha, den store ståtlige mannen. Och . . . Å, han kunde ju leda dem till deras strider, osv. Men det var ändå inte Guds sätt att göra saker på. Gud ville, att Hans trogne gamle profet skulle leda dem och tala Hans Ord till dem.

71 Nu, idag, i vår stora församlingstidsålder, som vi lever i, vi, tänker jag och tror detta av hela mitt hjärta, att vi har gått precis tvärtom, mot vad Gud föreskrev oss att göra. Vår Frälsares sista Ord var i Markus 16. Det står:

Gå ni ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat!

Den, som tror och blir döpt, ska bli frälst, . . . den, som inte tror, ska bli fördömd.

Och dessa tecken ska följa dem, som tror, I mitt namn ska de kasta ut djävlar, de ska tala med ett nytt tungomål.

Och om de skulle ta upp ormar, eller . . . dricka . . . dödliga saker, skulle det inte skada dem, och om de . . . lägger sina händer på de sjuka, . . . ska de tillfriskna.

72 Det finns inte en enda man, det finns ingen son till Kis eller någon annan, som kan åstadkomma det där utanför Den Helige Andes ledarskap. Men vi har skapat skolor, vi har skapat predikantskolor och skapat organisationer, för att — för att tillfredsställa och för att se ut som resten av världen.

73 Den Helige Ande brukade nu vara Ledaren i den här nationen. Den här nationen brukade regeras förr i . . . Då de skrev självständighetsförklaringen. Och det fanns en extra stol, som stod där. Det finns inte ett spår av tvivel i mitt sinne, om att Guds Son satt vid det där bordet, då den här nationen grundades på principerna om religionsfrihet och frihet för alla, och på grundval av Guds eviga Ord.

74 Men vi har förvrängt det där. Politiken: vi har röstat in män där under köp och försäljning, och löften om falskhet. Så att . . . Vår nation och vår politik och vår demokrati är så förorenad,

att den är — den är sammanvävd med kommunismen och alla slags -ismer.

⁷⁵ Och många gånger kallar vi till bönesessioner, när nationernas förbund möts, och där... Eller för att ha diskussioner. Och under en viss lång tid nyligen var det inte en enda gång, som det kallades till bön. Hur ska vi någonsin kunna lösa meningsskiljaktigheter utan bön? Hur kan vi någonsin vänta oss, i hela världen, att någonsin göra någonting utan Den Helige Andes ledarskap?

⁷⁶ Men låt mig säga det här med kärlek och respekt för vår nation och för dess flagga och för den republik, som den står för! Vi har förkastat vår Ledare, Den Helige Ande, och genom ohederlig politik har vi fört in män med vrånga sinnen. Och om man inte ser upp, kommer de att göra ett av de mest ödesdigra misstag, de någonsin har gjort, just nu, det beror på, att människorna vill, att människor ska härska.

⁷⁷ Vad vi behöver i detta U.S.A.:s huvudstad som president, vad vi behöver i Kongressen, vad vi behöver i våra rättssalar, är män som har vikt sitt liv åt Gud, och är fyllda med Den Helige Ande och leds av Hans gudomliga ledning. Men istället för det väljer vi intellektuella män, män som har ”formell gudsfruktan och förnekar Guds kraft”, män som är ateister, och ibland ännu värre än så, förde vi in i vår nations politiska områden.

⁷⁸ Inte bara det, utan i våra församlingar. Våra församlingar har blivit korruperade på grund av att vi, då vi väljer våra herdar, som ska leda oss, har vi gått till predikantskolorna och har valt män, som är stora intellektuella jättar, män som är mycket lysande till sinnet, män som har forskarkunskaper och är duktiga att umgås med människorna, och är stora män i grannskapet, vilket jag inte säger någonting emot. Män som är vänliga i sitt sätt att vandra, försiktiga i sitt levnadssätt, och hur de uppför sig bland andra män, och bland människor, stora män inom sina områden, som jag inte säger någonting ont om. Gud förbjude att min ande någonsin skulle vara så ond! Men det är ändå inte, vad Gud valde åt oss.

⁷⁹ Det är Den Helige Andes ledarskap: Kristus i människors hjärtan. Många av de där intellektuella männen, som står i vår predikstol, förnekar Den Helige Andes verkliga existens. Många av dem förnekar, att gudomlig helbrägdagörelse och Andens kraft existerar.

⁸⁰ Jag läste en artikel, igår tror jag det var, en serie tidningsurklipp från Jack Coe, den framlidne Jack Coe, . . . En av mina omvända till Herren Jesus, som var en mäktig, tapper man på sin tid. Han blev ifrågasatt nere i Florida, för att han hade bett ett litet barn att ta bort sina stödbandage ifrån sina ben, och att gå över plattformen. Och då det gjorde det, gick det över plattformen normalt och föll, då det kom till sin mamma.

Alltsammans var ett arrangemang av Kristi fiende, den här unga kvinnan och hennes man drog vår tappra broder inför domstolarna i landet.

⁸¹ Och då varenda församling borde ha stått vid broder Jacks sida, då varenda församlingsmänniska, som nämner Jesu Kristi Namn, tappert borde ha stått vid hans sida, varenda människa, som åkallar Herrens Jesu Namn, borde ha fallit på sina knän i bön, men istället för det, i tidningarnas rubriker, sa ett av våra stora samfund, att de gick samman med ateisterna för att fördöma och fängsla broder Jack Coe. Skulle ni kunna tänka er, att en församling, som kallar sig för Kristi Namn, skulle gå samman med en ateist, för att fördöma en gudfruktig man, som av hela sitt hjärta försökte stå för Bibeln? Men det gjorde de.

Och då kom broder Gordon Lindsay till undsättning.

⁸² Och då sa den otroende domaren: ”Den här mannen är en bedragare, för han tog stödbandaget ifrån det där barnet och skickade honom över plattformen, och sa att han var ’helad’. Och han ljög, och han gjorde något som stred mot doktors ordination, därför har han ett bedrägeriåtal emot sig.”

⁸³ Och herr Coe stod upp och han sa: ”Sir, jag tillbakavisar det där påståendet. Gud helade pojken.”

⁸⁴ Och domaren sa: ”Jag ska fråga vem som helst i den här domstolen, om det där påståendet skulle kunna vara sant, att Gud skulle kunna hela den där pojken på ena änden av plattformen och låta honom vara sjuk på den andra änden. Om det påståendet kan bevisas av Bibeln, då säger jag, att herr Coe har rätt i sitt påstående.”

⁸⁵ Och en predikant räckte upp sin hand och han sa: ”Ers nåd, sir, får jag framföra det?”

Och domaren sa: ”Framför det, bara!”

⁸⁶ Och predikanten stod upp på sina fötter och sa: ”En natt, på en upprörd sjö då en liten båt höll på att gå till botten, allt hopp om räddning var ute. De såg Jesus, Guds Son, komma gående på vattnet. Och en av apostlarna vid namn Petrus sa: ’Om det där är du, Herre, så be mig komma till dig på vattnet!’” Och han sa: ”Herren sa till aposteln Petrus: ’Kom, bara!’” Och han steg ut ur båten, sir, och gick precis lika bra som Jesus gjorde, då Han gick på vattnet. Men då han blev rädd, började han sjunka, innan han kom fram till Jesus.”

Domaren sa: ”Målet är nerlagt.”

Vi behöver Den Helige Andes ledarskap, inte intellektuella mäns.

⁸⁷ Saul, Kis son, blev sedan befälhavare över folket, och han tog två tusen man, och Jonatan tog tusen. Och Jonatan gick ned till en utpost och slog en hop ammoniter, ammoniter rättare sagt.

Och då — då han hade slagit dem, blåste Saul i trumpet, och sa: ”Ni ser, vad Saul har gjort.” Han började bli uppblåst.

⁸⁸ Precis så fort en man får bli någon stor Teologie Doktor, eller får någonting litet efter sitt namn, blir han mer eller mindre en besserwisser.

⁸⁹ Gudsmän är ödmjuka män. Guds folk är ödmjuka människor. Då man ser någon, som säger, att de har fått Den Helige Ande, och börjar skilja sig, från dem, som till synes inte har Tron, och går omkring och försöker vara någonting, som de inte är, kom bara ihåg det, de har inte tagit emot Herren Jesus.

⁹⁰ Sedan finner vi, att fienden satte in. Och han skulle komma in i en liten grupp av Guds folk och skulle riva ut det högra ögat på varenda man.

⁹¹ Det är vad fienden alltid försöker göra, är att riva ut båda ögonen, om han kan, så att människorna inte kan se, vad de gör. Det är vad Satan försöker göra idag med varenda kristen, riva ut hans andliga syn, så att han bara kan följa den intellektuella känslan för saker och ting, och inte sinnet för att Den Helige Ande leder honom.

⁹² Så då de gjorde det där, då det stora nederlaget kom, då högg Saul upp två stora oxar och skickade dem till hela folket. Och jag vill, att ni här ska lägga märke till, då Saul skickade bitarna av oxen till hela Israel och sa: ”Må varenda man, som inte vill följa Samuel och Saul, må han bli som *den här oxen!*” Ser ni, hur bedrägligt han försökte framställa sig själv tillsammans med Gudsmannen? Så — så okristligt det var! Folkets fruktan var för Samuel. Men Saul fick dem allesammans att följa sig, eftersom folket fruktade Samuel. ”Låt dem följa efter Samuel *och* Saul.”

⁹³ Och hur många gånger har vi inte hört det där idag! ”Vi är den stora Kyrkan. Vi är Kristi Kyrka. Vi är Guds Kyrka. Vi är *den och den.*” Det får människorna att få en fruktan och tro, att det verkligen är där, som Gud verkar. Och de vill inte ha Den Helige Andes ledarskap. De följer hellre sådana män, för de vill leva sitt eget individuella liv. De tycker om att tro på det, som de vill tro på.

⁹⁴ Förstår ni? Den Helige Ande är vår Domare. Gud gav oss aldrig någon påve, eller någon biskop, eller någon annan, till att vara Domare. Den Helige Ande, Guds Person i form av Den Helige Ande, är vår Domare och vår Vägledare. Varför är det nu så?

⁹⁵ Var snälla och ursäkta det här ohövliga, ja mycket ohövliga uttrycket! Jag menar inte att det ska vara elakt. Jag säger det av kärlek.

⁹⁶ Men Den Helige Ande säger, att det är fel av våra kvinnor att klippa sitt hår. Och det är fel av våra kvinnor att bära små shorts

och långbyxor, och att sminka sina läppar och sitt ansikte med färg. Den Helige Ande säger, att det är fel.

⁹⁷ Men vi vill att människor ska säga till oss, att det är all right: "Så länge vi följer mig och Samuel." De tycker om att leva precis som de vill sex dagar i sträck och gå i kyrkan på söndag förmiddag. Och en fin intellektuell akademiker med massor av examina kan få tala till dem i en liten predikan som kommer att . . . Som innehåller några skämt, som kittlar deras öron och får dem att bli roade, liksom någon film eller något TV-program. Och be en liten bön över dem, och skicka hem dem med något slags – någon självbelåten säkerhet, att de har utfört sin religion. Det där är inte Den Helige Andes vilja.

⁹⁸ Den Helige Ande vill att man ska leva gudfruktigt varenda dag i veckan och varenda natt, och skilja sig från det, som hör världen till.

⁹⁹ Men det vill inte kyrkan. De vill ha någon människa, som kan – som kan tolka Bibeln på det sättet, som de vill höra Den. De vill inte lyssna på Den Helige Andes Röst, som talar genom Bibeln. Många av dem vill säga: "Underverkens tid är förbi." Det är det, som kittlar människorna. De vill säga: "Det finns inget Den Helige Andes dop." Människorna vill inte uppföra sig annorlunda, än vad resten av världen uppför sig. De vill inte gå ut på gatan och ha sitt ansikte tvättat, och – och ha människor med rent ansiktsuttryck, som inte har cigaretter i munnen, och – och cigarrer, och pipor, och – och de saker som männen gör. Och kvinnorna vill ha håret riktigt kortklippt, och – och små klänningar på sig, och visa sina former, och saker som de vill ha. De – de vill ha män, som säger till dem: "Det där är all right."

¹⁰⁰ Så här om kvällen kom en man för att tala om för mig, att eftersom jag hade predikat emot sådant, så hade ett stort samfund, ungefär fem av dem, sagt: "Vi ska sluta med broder Branham och inte ha någonting att göra med honom. Antingen återkallar du de där ljudbanden och ber om ursäkt för dem, eller så slutar vi med dig."

¹⁰¹ Jag sa: "Jag kommer att stå fast vid Guds Ord. Om det så kostar allting, som finns i mitt liv, kommer jag att stanna kvar hos Ordet. Och jag . . ."

Han sa: "Ja, men borde du inte återkalla ett *sådant-där* band?"

¹⁰² Jag sa, "Jag har aldrig i mitt liv predikat någonting, som jag skämdes för. Jag återkallar inte några band eller några inspelningar. Jag stannar kvar hos det, som Den Helige Ande säger. Det lever jag på och dör på." Jag försöker inte tala för mig själv nu. Utan jag försöker bara ge er en illustration av vad, som pågår, så att ni ska se och förstå. Det är människor, som vill bli ledda av människor.

103 De ville inte ha Samuel. Sedan, innan de smorde Samuel till kung. . . rättare sagt Saul till kung, förlåt mig, kom Samuel till dem igen. Och jag ska tala precis det språk, som han skulle ha sagt det på idag. Ni kan ju läsa det. Han sa: ”Vad är det för fel på, att Gud är er Kung?”

”Tja, vi ser inte Gud.”

104 ”Nåväl, jag är Hans representant,” sa Samuel, ”har jag någonsin sagt er någonting fel? Har jag någonsin profeterat någonting, som inte gick i uppfyllelse precis liksom jag sa, att det skulle göra? Har jag inte sagt er Herrens Ord? Och jag ska fråga er så här: Har jag någonsin kommit till er och tiggat några pengar av er? Har jag någonsin tagit någonting ifrån er? Har jag någonsin gett er någonting annat än rent ut SÅ SÄGER HERREN? Och Gud har bekräftat det, att det var Sanningen, varenda gång.” Och Han sände en åskstorm och regn (Ni känner ju till Skriften, ni, precis där.), för att bevisa, att Samuel var Guds språkrör.

105 Och liksom Samuel fullkomligt representerade: Idag är det Den Helige Ande — Den Helige Ande är Guds språkrör, som talar precis exakt det, som Bibeln säger, som tror precis det, som Bibeln säger, och inte kommer att avvika från Det ett enda dugg.

106 Men de ville ha någon, som kunde säga någonting annat till dem. Och människorna kunde ju inte säga, att Samuels profetia inte var fullkomlig. De svarade och sa: ”Samuel, allting som du har talat i Herrens Namn, det har Herren låtit ske, precis som du sa. Det finns inte ett enda fel. Du kom aldrig till oss och tiggde våra pengar av oss. Du har försörjt dig själv. Du har aldrig bett oss att göra någonting stort, enastående för dig. Du har litat på din Gud och Han har befriat dig från allting. Och dina ord är sanna. Allt, som du talade i Herrens Namn, har blivit precis som du sa. Men vi vill ändå ha en kung.”

107 Kan ni se avvikelsen? Kan ni — kan ni se, hur djävulens list kan inverka på en mänsklig varelse? Istället för att överlämna sig åt Den Helige Ande och lyssna till vad SÅ SÄGER HERREN är, för ett rent liv, en obefläckad karaktär, för ett annorlunda liv, ett egendomligt folk, en helig nation, ett folk, som uppför sig underligt, hade de hellre gjort gemensam sak med världen och uppfört sig som världen och gått till någon församling, som säger: ”Det där är all right, gör bara så där och gå vidare!”

108 Kan ni se, vad det är? De säger: ”Det finns inget sådant som helbrägdagörelse. Å, Den Helige Andes dop var ett ramverk för församlingen.” Med andra ord, sedan tog Gud människor, tog ut Den Helige Ande ur församlingen, och lät samfundet bygga upp den. Aldrig, aldrig! Det finns ingenting sådant. Den Helige Ande, Sanningens Ord, skulle vägleda en, tills Jesus kommer. Men det var så, det — det gick till.

109 Saul kom till makten. Han hade stor. . . Han hade många anhängare. Å, han hade vackra rustningar. Han hade sångare.

Han hade sköldar, och han hade spjut. Å, han överglänste alla de andra nationerna. Och han förde dem in i en demokrati, som var bortom allt, som någon någonsin hade hört talas om.

¹¹⁰ Och det är precis, vad våra samfund och församlingar har gjort idag. Vi har de största kyrkobyggnaderna i världen. Vi har de vackrast klädda människorna i världen. Vi har de högsta forskarkonkaster, som kan uppbringas.

¹¹¹ Liksom Sauls tränade män, som kunde ta det där spjutet, och de kunde röra det och manövrera det, så att nationer fruktade dem. De var ett tränat folk, och allting. Men en dag kom det en gång, då det var en utmanare, som kom ut. Och det jagade upp hela den israelitiska armén, så att de stod och darrade i sina skor. Goliat gav dem en utmaning: "Om din Gud är, vad du säger, att Han är! Du är den bäst utbildade." Och han utmanade dem. De visste inte, vad de skulle göra. Deras fina, polerade rustningar skulle inte fungera. Deras spjut skulle inte fungera. Där var någonting, som de inte hade hört talas om tidigare, som ägde rum.

¹¹² Och med all vördnad och gudomlig respekt, och ära och värdighet, och kärlek och kristen gemenskap, säger jag så här: Jag läste häromdagen i en afrikansk tidning, att vår son av Kis, vår utmanare av evangelisationen, Billy Graham, då en muhammedan utmanade honom och sa: "Om er Gud är Gud, så låt Honom bota de sjuka, som Han sa, att Han skulle göra." Och Kis son tillsammans med resten av armén tystnade och lämnade landet, besegrade. Det är synd och skam. Vår Gud är Gud.

¹¹³ Vi har våra goda kyrkor. Vi har vår fina evangelisation. Vi har våra betalda sångare. Vi har de bästa körerna, de högsta tornspirorna i landet. Vi har de finaste männen, en del av de mesta pengarna. Vi har de intellektuella. Vi har teologin precis på pricken, vi kan predika den, vi kan tala om den. Vi kan evangelisera och hämta in människor, och skapa miljontals omvända vartenda år in i församlingen. [Tomt ställe på bandet. — Utg.] Våra betalda sångare, vår intellektuella evangelisation, vet inte hur de ska möta en sådan utmaning. De vet ingenting om det. De vet ingenting om Hans helande kraft, om Den Helige Andes dop, om den kraft, som kan ta en skugga av en man, som är döende i cancer, och befria honom. De vet ingenting om det. De har inte blivit utbildade på det området, liksom det var med Saul och hans människotillverkade grupp.

¹¹⁴ Men låt mig säga till Guds folk och till er barn, att ni ska veta, att Gud aldrig lämnar er utan ett vittne.

¹¹⁵ Saul ovetande, Saul visste ingenting om det. Men Gud hade en liten David där bakom kullen någonstans, som inte matade fåren med kyrkligt ogräs. Han ledde dem vid de stilla vattnen och på gröna betesmarker. Han var omtänksam om sin fars får.

Och om någonting rusade in, en fiende, för att ta ett av hans fars får, så kände han till Guds kraft till att rädda det där fåret.

116 Gud har fortfarande en David någonstans, som vet vad det innebär att befria ett av Guds får genom Guds kraft. Han vet fortfarande allting om det.

117 Han hade förtröstat. Han visste ingenting om Sauls rustning, inte heller ville han ha någonting av den. Han ville inte ha några av deras samfund. Han ville inte ha den där gamla rustningen på sig. Han sa: "Jag vet ingenting om det. Utan låt mig gå i den kraft, som jag känner till!" Han hade gett sin fars får mat. Han hade tagit hand om betesmarkerna. Han hade gett dem rätt sorts mat, och de levde och frodades.

118 "Människan ska inte leva av bröd allenast. Utan av vartenda Ord som går ut ur Guds mun ska människan leva." Den trogne Herden ger dem mat. "Jesus Kristus, densamme i går, i dag och i evighet." Och om fienden tar fast en i sjukdom, så vet han Guds kraft.

119 Titta på lille David, han stod där. Det sas: "Den där mannen är en krigare från sin födelse. Och från sin ungdom har han inte vetat om någonting annat än spjut och rustning. Han är välutbildad. Han är teolog. Och du vet ingenting om det."

120 Han sa: "Det är sant, sir. Jag vet ingenting om hans teologiska utbildning. Men det finns en sak, som jag känner till, att då en fiende kom in för att ta ett av min fars får, gick jag i Guds kraft. Jag befriade det. Jag förde det i säkerhet tillbaka till god hälsa igen. Jag förde det tillbaka till de skuggiga gröna betesmarkerna och de stilla vattnen. Och den Gud, som gav lejonet i mina händer, och jag dödade det, då det tog ett av lammen, och Han, som lät mig döda björnen, på samma sätt kommer Himmelens Gud att gå med mig för att döda den här oomskurne filistéén."

Vi behöver Den Helige Andes ledarskap. Jag känner inte till mina dagars mått, det gör ingen.

121 Här om morgonen låg jag i min säng. Och jag var . . . Hade sovit, och jag drömde att Joseph var sjuk, och jag hade tagit upp honom för att be för honom. Och då jag vaknade, var jag mycket upprörd. Jag sa: "Nåväl, kanske Joseph kommer att bli sjuk."

122 Och jag såg en liten mörk skugga, ganska brunaktig till färgen, som gick framför mig. Och det verkade, som om det var jag. Och jag gav akt på den. Och bakom den kom Någon, som var vit, och det var Han. Jag tittade bort på min hustru, för att se om hon var vaken, så att jag skulle kunna visa henne, om hon kunde se synen. Men hon sov.

123 Jag sa: "Å, jag är ledsen, Herre. Men det där har varit mitt liv. Du har måst driva mig till allting, som jag gjort. Varenda gång någonting hände, trodde jag, att det var Du som gjorde det. Och

jag inser, att det var Satan, som försökte hålla mig borta ifrån det." Jag sa: "Om Du bara kunde leda mig!" Och då jag tittade, såg jag det vackraste ansikte, jag någonsin har sett på en man. Han var framför mig och tittade bakåt. Han räckte ut Sin hand och fick tag i min och började röra Sig åt *det här* hållet. Synen lämnade mig. Förra söndagsmorgonen var jag, jag hade vaknat tidigt. Det där var på lördagen, den här synen. På . . .

¹²⁴ Jag har alltid oroat mig, jag har alltid tänkt på döden. Det, att jag är femtio, det är, min tid är inte. . . Trodde inte att den var alltför lång. Och jag undrade, vad jag skulle vara i det där teofaniet, den himmelska kroppen. "Skulle det vara så, att jag skulle se mina kära vänner och, låt oss säga, en liten vit dimma som gick förbi, och säga: 'Där går broder Neville.', eller han kunde inte säga, 'Hallå, broder Branham!?' Och då Jesus kommer, då skulle jag bli människa igen." Så där tänkte jag ofta.

¹²⁵ Jag drömde att jag var ute i Västern. Och jag kom ner genom ett litet ställe med malört, och min hustru var tillsammans med mig, och vi hade fiskat öring. Och jag stannade och — och öppnade grinden. Och himlen var så vacker. Den såg inte ut som den gör över dalen här. Den var blå med vackra vita moln. Och jag sa till hustrun, jag sa: "Vi borde ha varit här ute för länge sedan, älskling." Hon sa: "För barnens skull, borde vi ha varit det, Billy." Jag sa: "Det där är. . ." Och jag vaknade upp.

¹²⁶ Jag tänkte, "Jag drömmer så mycket! Jag undrar varför." Och jag tittade ner, och hon låg bredvid mig.

¹²⁷ Och jag satte mig upp på min kudde, liksom många av er människor har gjort, la mitt huvud på sängens huvudgavel och satte mina händer bakom mig. Och jag låg där *så här*. Och jag sa: "Tja, jag undrar bara hur det kommer att bli på andra sidan. Jag är redan femtio, och jag har ännu inte gjort någonting. Om jag bara kunde göra någonting för att hjälpa Herren, för jag vet, att jag inte kommer att vara dödlig. Hälften av min tid är förbi, åtminstone, eller mer än hälften. Om jag lever och blir lika gammal som de mina, är ändå halva min tid förbi." Och jag såg mig omkring. Och jag låg där och tänkte gå upp. Det var ungefär klockan sju. Jag sa: "Jag tror att jag ska gå ner till kyrkan i förmiddag. Om jag är hes, skulle jag vilja höra broder Neville predika."

¹²⁸ Så jag sa: "Är du vaken, älskling?" Och hon sov mycket gott.

¹²⁹ Och jag vill inte, att ni ska missa det här. Det har förändrat mig. Jag kan inte vara samma broder Branham, som jag var.

¹³⁰ Och jag tittade. Och jag hörde Någonting, som upprepade: "Du har ju precis börjat. Tryck på i striden! Fortsätt bara att trycka på!"

¹³¹ Jag skakade på huvudet en minut. Jag tänkte: "Tja, jag tänker nog bara så här." Som ni vet, kan en person få en del fantasier. Och jag sa: "Jag inbillade mig nog bara det där."

Den sa, ”Tryck på i striden! Fortsätt! Fortsätt!”

132 Jag sa: ”Kanske jag sa det.” Och jag satte mina läppar mellan mina tänder och la min hand över min mun.

133 Och där kom Det igen och sa: ”Fortsätt bara att trycka på! Om du bara visste, vad som finns vid vägens slut!”

134 Och det verkade, som om jag kunde höra Graham Snelling eller någon annan, som sjöng den där sången så här. (De sjunger den här, Anna Mae och alla ni andra.):

Jag har hemlängtan och är ledsen, och jag vill
se Jesus,
Jag skulle vilja höra de där ljuva
hamnklockorna klämta.
Det skulle lysa upp min stig och få all rädsla
att försvinna,
Herre, låt mig få se förbi tidens ridå!

Ni har hört den sjungas här i kyrkan.

135 Och jag hörde Någonting säga: ”Skulle du vilja se precis bortom ridån?”

Jag sa: ”Det skulle hjälpa mig så mycket.”

136 Och jag tittade. På bara ett ögonblick . . . I ett enda andetag hade jag kommit in på en liten Plats, som lutade. Jag tittade tillbaka, och där var jag, låg på sängen. Och jag sa: ”Det här är någonting märkligt.”

137 Nu skulle jag inte vilja, att ni återger det här. Det här är inför min församling eller mina får, som jag är pastor för. Hur det nu var, om jag var i den här kroppen eller utanför, eller om det var en förflyttning, så var det inte liksom någon syn, som jag någonsin har haft. Jag kunde se Dit och jag kunde se hit.

138 Och då jag kom till den där lilla Platsen. Jag har aldrig sett så många människor, som kom springande och ropade: ”Å, vår käre broder!”

139 Och jag tittade. Och unga kvinnor, kanske i de tidiga tjugooåren, arton till tjugoo, de slog sina armar om mig och ropade: ”Vår käre broder!”

140 Här kom unga män, i den unga manlighetens briljans. Och deras ögon glittrade och såg ut som stjärnor på en mörk natt. Deras tänder så vita som pärlor. Och de ropade, och tog tag i mig, och ropade: ”Å, vår käre broder!”

141 Och jag stannade och jag tittade. Och jag var ung. Jag tittade tillbaka på min gamla kropp, som låg där med mina händer bakom mitt huvud. Och jag sa: ”Jag förstår inte det här.”

142 Och de här unga kvinnorna, som slog sina armar om mig. Nu inser jag, att det här är en blandad åhörarskara, och jag säger detta med Andens älskvärdhet och mildhet. Män kan inte lägga sin arm om kvinnor utan en mänsklig förnimmelse, men det var

inte så Där. Där fanns ingen gårdag eller morgondag. De blev inte trötta. De var . . . Jag har aldrig sett så vackra kvinnor i hela mitt liv. De hade hår ända ner till midjan, långa kjolar ner till fötterna. Och de bara kramade om mig. Det var inte en kram ens som om min egen syster, som sitter där, skulle krama mig. De kysste mig inte, och jag kysste inte dem. Det var någonting som jag — jag har inte vokabulären, jag har inte orden för att säga det. "Fullkomlighet" skulle inte täcka det. "Superbt" skulle inte ens snudda vid det, ingenstans. Det var någonting, som jag aldrig. . . Man måste bara vara Där.

143 Och jag tittade åt *det här* hållet och åt *det där* hållet. Och de kom i tusental. Och jag sa: "Jag förstår inte det här." Jag sa, "Nåväl, de. . ."

144 Och här kom Hope. Det var min första hustru. Hon sprang och sa aldrig: "Min man." Hon sa: "Min käre broder!", och då hon kramade mig, stod det en annan kvinna där, som hade kramat mig, och sedan kramade Hope den här kvinnan och var och en. Och jag tänkte: "Å, det här måste vara någonting annat. Det kan inte vara. . . Det finns någonting. . ." Jag tänkte, "Å, skulle jag någonsin vilja gå tillbaka till det där gamla kadavret igen?"

145 Jag tittade mig omkring då. Jag tänkte: "Vad är det här?" Och jag tittade, riktigt ordentligt. Och jag — jag sa: "Jag — jag kan inte förstå det här." Men Hope verkade vara liksom, å, en hedersgäst. Hon var inte annorlunda, men precis liksom en hedersgäst.

146 Och då hörde jag en Röst, som var i rummet, som talade till mig, som sa: "Det här är det, som du predikade var Den Helige Ande. Detta är fullkomlig Kärlek. Och ingenting kan komma in Hit utan Den."

147 Jag är mer övertygad än någonsin i mitt liv, att det krävs fullkomlig Kärlek för att komma in Dit. Där fanns ingen avundsjuke. Där fanns ingen trötthet. Där fanns ingen död. Sjukdom kunde aldrig komma in Dit. Dödlighet kunde — kunde aldrig göra en gammal. Och . . . De kunde inte gråta. Det var bara en enda fröjd.

148 "Å, min käre broder!" Och de tog upp mig och satte mig uppe på en stor, stor hög plats.

149 Jag tänkte: "Jag drömmer inte. Jag tittar ju tillbaka på min — min kropp, som ligger här på sängen."

150 Och de satte mig där uppe. Och jag sa, "Å, jag borde inte sitta här uppe."

151 Och här kom kvinnor och män från båda sidor, precis i sin blomstrande ungdom, och ropade. Och en kvinna stod där och hon ropade: "Å, min käre broder! Å, vi är så glada att se dig Här."

Jag sa: "Jag förstår inte det här."

152 Och då sa den där Rösten, som talade, från ovanför mig: "Som du vet, står det skrivet i Bibeln, att profeterna samlades till de sina."

Och jag sa, "Ja. Jag kommer ihåg det där i Skrifterna."

Den sa: "Nåväl, det här är, då du ska samlas till de dina."

Jag sa, "Då kommer de att vara verkliga, och jag kan känna dem."

"Jaa, då."

153 Jag sa, "Men det är ju miljoner. Det finns inte så många Branhams."

154 Och den där Rösten sa: "De är inte Branhams. De där är dina omvända. Det är dem, som du har lett till Herren." Och Den sa: "Några av de där kvinnorna där, som du tycker är så vackra, var mer än nittio år gamla, då du ledde dem till Herren. Inget under att de ropar: 'Vår käre broder!'"

155 Och de skrek alla på en gång och sa: "Om du inte hade gått, skulle vi inte vara Här."

Jag såg mig omkring. Jag tänkte, "Tja, jag förstår det inte."

Jag sa, "Å, var är Jesus? Jag vill så gärna se Honom."

156 De sa: "Han är nu bara litet högre upp, rätt upp åt *det där* hållet." De sa: "En dag kommer Han att komma till dig." Förstår ni? De sa: "Du sändes som ledare. Och Gud kommer att komma. Och då Han gör det, kommer Han att döma dig först, efter vad du lärde dem, antingen de går in eller inte. Vi kommer att gå in enligt din undervisning."

157 Jag sa, "Å, jag är så glad! Paulus, måste han stå så här? Måste Petrus stå så här?"

"Ja."

158 Jag sa: "Jag predikade då vartenda Ord, som de predikade. Jag avvek aldrig ifrån Det, åt ena eller andra sidan. Då de döpte i Jesu Kristi Namn, gjorde jag det också. Då de undervisade om Den Helige Andes dop, gjorde jag det också. Vad de än lärde ut, gjorde jag det också."

159 Och de där människorna skrek och sa, "Det vet vi. Och vi vet, att vi ska följa med dig en dag tillbaka till jorden." De sa: "Jesus kommer att komma, och du kommer att dömas efter det Ord, som du predikade för oss. Och om du då tas emot vid den tiden, vilket du kommer att göra." och de sa: "då kommer du att presentera oss för Honom, som din verksamhets troféer." De sa: "Du kommer att leda oss till Honom, och vi kommer alla tillsammans att fara tillbaka till jorden, för att leva för alltid."

Jag sa, "Måste jag återvända tillbaka nu?"

"Ja. Men fortsätt att trycka på!"

160 Jag tittade. Och jag kunde se människorna, precis så långt som jag kunde se, de kom fortfarande och ville krama mig och ropade: "Vår käre broder!"

161 Just då sa en Röst: "Alla som du någonsin har älskat, och alla som någonsin har älskat dig, har Gud gett dig Här." Och jag tittade. Och här kom min gamla hund framtravande. Här kom min häst, och la sitt huvud på min axel och gnäggade. Det sades: "Allt, som du någonsin har älskat och allt, som någonsin har älskat dig, har Gud genom din verksamhet gett i din hand."

Och jag kände mig förflyttas från den där vackra Platsen.

162 Och jag såg mig omkring. Jag sa: "Är du vaken, älskling?" Hon sov fortfarande.

163 Och jag tänkte, "Å, Gud! Å, hjälp mig, å Gud! Låt mig aldrig kompromissa på ett enda Ord! Låt mig stanna kvar hos det där Ordet och predika Det. Jag bryr mig inte om, vad som kommer eller går, vad någon annan gör, hur många Sauls. . . Kis söner som uppstår, hur många *det här*, *det där* eller *det andra*. Låt mig, Herre, pressa på till den där Platsen!" All rädsla för döden. . .

164 Jag säger det här med min Bibel framför mig i förmiddag. Jag har en fyra år gammal liten pojke där, som ska uppfostras. Jag har en nioårig flicka och en tonåring, vilka jag är tacksam för, som har gått in på Herrens väg. Gud, låt mig leva för att uppfostra dem i Guds förmaning!

165 Och utöver detta verkar hela världen ropa till mig, nittio år gamla kvinnor och män av alla slag: "Om du inte hade gått, skulle vi inte ha varit här."

166 Och Gud, låt mig trycka på i striden! Men om det blir fråga om att dö, är jag ingen dysterkvist. Det skulle vara en fröjd, det skulle vara ett nöje att få komma in ifrån den här förvrängningen och skammen.

167 Om jag kunde göra ett fyrkantigt block där uppe, hundra miljarder mil högt, och det skulle vara fullkomlig Kärlek, för varje steg hitåt smalnar det av, tills vi kommer ner dit, där vi är nu. Då skulle det bara vara en förvrängd skugga, det där lilla, som vi kan förnimma och känna, att det finns någonting någonstans. Vi vet inte, vad det är.

168 Å, mina kära vänner, mina älskade, mina Evangeliets älsklingar, mina födda barn till Gud, lyssna på mig, er pastor! Ni, jag önskar, att det fanns något sätt för mig att förklara det för er. Det finns inga ord, jag kunde inte finna det, det finns inte någonstans. Men precis bortom det här sista andetaget finns det härligaste, som man någonsin. . . Det finns inget sätt att förklara det. Det finns inget sätt. Jag kan bara inte göra det. Men vad du än gör, min vän, lägg allt annat åt sidan, tills du får fullkomlig Kärlek! Kom dithän, att du kan älska alla, varenda fiende, allting annat!

169 Det där enda besöket Där har för mig gjort mig till en annan människa. Jag kan aldrig, aldrig, aldrig bli samma broder Branham, som jag var. Om flygplanen gungar, om blixten blixtrar, om spionen har en pistol riktad mot mig, vad det än är, spelar det ingen roll. Jag kommer att trycka på i striden, genom Guds nåd. För jag har predikat Evangeliet för varenda varelse och varenda person, som jag kan, och övertalat dem att komma till det där vackra Landet där borta.

170 Det kan verka svårt. Det kan kräva en hel del styrka. Jag vet inte hur mycket längre. Det vet vi inte, fysiskt sett. Den . . . På min undersökning här om dagen sa han: "Du har tjugofem år till av hårt, bra liv. Du är stabil." Det där hjälpte mig. Men å, det var inte det. Det där är inte det. Det är någonting *här* inne. Den här förgängligheten måste ikläda sig oförgänglighet. Det här dödliga måste ikläda sig odödlighet.

171 Kis söner kan uppstå. Jag . . . Alla de bra saker de gör, jag har inget ont att säga emot det, att ge till de fattiga och till välgörenhet. Och kom ihåg, å, Samuel sa ju till Saul: "Du kommer också att profetera." Och många av de där männen är stora, mäktiga predikanter, kan predika Ordet som ärkeänglar. Men ändå var det inte Guds vilja. Gud skulle vara deras kung. Broder, syster, låt Den Helige Ande leda dig!

Låt oss böja våra huvuden bara ett ögonblick!

Jag har sådan hemlängtan och är ledsen, jag vill se Jesus,

Jag skulle vilja höra de där ljuva hamnklockorna ringa.

Det skulle lysa upp min stig och få all rädsla att försvinna,

Herre, låt oss se bortom tidens ridå!

Herre, låt mig se bortom sorgernas och rädslans ridå,

Låt mig se det soliga ljusa klimatet!

Det skulle stärka vår tro och få all fruktan att försvinna,

Herre, låt dem se bortom tidens ridå!

172 Jag är säker, Herre, på att om den här lilla församlingen i förmiddag bara kunde få se bortom ridån, skulle det aldrig kunna finnas någon plåga bland dem, inte någon sjukdom, ingenting annat än fullkomlighet. Och det är bara ett enda andetag mellan här och Där, från ålderdom till ungdom, från tid till Evighet, från en morgondagens trötthet och en gårdagens sorg, till den nuvarande tiden av Evighet i fullkomlighet.

173 Jag ber, Gud, att du ska välsigna varenda person här, om det finns sådana här, Herre, som inte känner dig på detta Kärlekens sätt. Och sannerligen, Fader, ingenting skulle kunna komma in i den där heliga Platsen utan den sortens Kärlek,

den nya Födelsen, att bli född på nytt. Den Helige Ande, Gud, är Kärlek, och vi vet att det där är sant. Oavsett om vi flyttar berg genom vår tro, om vi gör stora ting, utan Det där, skulle vi ändå aldrig kunna klättra uppför den där stora stegen där borta. Men med Det Där kommer Det att lyfta oss förbi de här jordiska omsorgerna. Jag ber, Fader, att du ska välsigna människorna här.

174 Och må varenda person, som har hört mig i förmiddag, tala om den här Sanningen, att du är mitt vittne, Herre, liksom Samuel fordom: "Har jag någonsin sagt dem någonting annat i Ditt Namn än det, som var sant?" De är domarna. Och jag säger dem nu, Herre, att du har fört mig till det där Landet. Och du vet, att det är sant.

175 Och nu, Fader, om det finns några, som inte känner dig, må det här vara den stund, då de säger: "Herre, lägg i mig viljan att vara din vilja." Bevilja oss det, Fader!

176 Och nu, med era huvuden böjda, skulle ni vilja räcka upp era händer och säga: "Be för mig, broder Branham, Gud, vill inuti mig!"

177 Nu medan du är precis där du är, varför säger du inte, bara riktigt ljuvligt, till Fadern bara: "Gud, i mitt hjärta, avstår jag idag från allt, som hör världen till. Jag avstår från allt, för att älska dig och tjäna dig hela mitt liv. Och jag ska från denna dag hädanefter följa dig, i vartenda Skriftställe i din Bibel."? Om du inte har blivit döpt med det kristna dopet: "Jag ska, Herre."

178 "Om jag ännu inte har fått Den Helige Ande. . ." Du kommer att veta, då du har fått Den. Den kommer att ge dig — Den kommer att ge dig den visshet och Kärlek, som du behöver. Å, du kanske har gjort något annat, haft känslor, du kanske har skrikit eller talat i tungor, vilket är bra. Men om den där gudomliga Kärleken inte finns där, så tro mig nu, säg: "Herre, lägg Din Andes räckvidd i mitt hjärta och i min själ, så att jag kan älska och ära och få den där gudomliga Kärleken i mitt hjärta idag, som skulle ta mig till det där Landet, då mitt sista andetag lämnar mig!", medan vi ber. Bed själv nu! På ditt eget sätt ber du Gud att göra det där för dig.

179 Jag älskar er. Jag älskar er. Ni kära gråhåriga män, som sitter här, som har arbetat hårt och gett små barn mat! Ni stackars gamla mammor, som har torkat tårarna från deras ögon! Låt mig försäkra dig om detta, kära syster, det är inte på det viset där borta på andra sidan om andetaget. Jag tror, att Den absolut är i rummet. Det är bara en dimension, som vi lever i. Det här, som vi lever i nu, är bara en förvrängning.

180 "Men vill, att din vilja ska vara i mig, Herre!" Bed du, medan vi ber tillsammans!

181 Med vördnad, Herre, på Ditt Ords och Din Helige Andes grundval är vi så glada, för att vi vet, var vår Födelse kommer

ifrån. Vi är glada, för att vi ”inte föddes av människans vilja, inte heller av köttets vilja, utan av Guds vilja.”

¹⁸² Och vi ber idag, Fader, att de här, som nu ber om förlåtande nåd, att din Ande ska utföra det verket, Herre. Det finns inget sätt för mig att göra det. Jag är bara en man, ännu en son till Kis. Utan vi behöver dig, Den Helige Ande.

¹⁸³ Gud, låt mig vara liksom Samuel, en som säger Ordets Sanning! Och du har bekräftat Den hittills, och jag tror, att du kommer att fortsätta, så länge jag förblir trogen mot dig.

¹⁸⁴ Må de nu allesammans få Evigt Liv, Fader! Må den här dagen aldrig försvinna ifrån dem! I den stund, då de ska lämna den här världen, må det här, som jag just har sagt till dem, öppnas till en verklighet! Och då vi dödliga sitter här idag, och tittar på vår klocka, tänker på vår middag, på morgondagens arbete, på livets omsorger och slit, de kommer inte att finnas då. De kommer att blekna bort allesammans. Det kommer inte att finnas några omsorger och en enda stor Evighetens glädje. Ge dem den sortens Liv, Fader, varenda en! Och må . . .

¹⁸⁵ Jag ber dig om det här, Fader, att varenda person, som är här i förmiddag, som har hört mig tala om den här visionen, må jag få möta varenda en av dem på den andra sidan, även om det kan finnas män här, som skulle vara oeniga med mig, och kvinnor också! Men, Fader, låt aldrig det stå i vägen för oss! Må vi få möta dem Där borta, och de få springa också, och vi får ta tag i varandra och skrika: ”Vår käre broder!” Låt det bli, som det visades Där, Herre, för allesammans, alla som jag älskar, och alla som älskar mig! Jag ber, att det ska bli så, Herre. Och jag älskar dem allesammans. Låt dem komma fram, Fader! Jag erbjuder dem Evigt Liv nu. Må de göra sin del och ta emot Det! För jag ber om det i Jesu Namn. Amen.

¹⁸⁶ Vi har bara en liten stund på oss att be för de sjuka. Jag ser, att vi har en liten, sjuk flicka här, och en dam i en stol.

¹⁸⁷ Nu, mina käraste bröder, systrar, var snälla och missförstå mig inte! Jag — jag vet inte, vad som hände. Jag vet inte, vad som hände. Men, Gud, då jag dör, låt mig få gå tillbaka Dit! Låt mig bara gå till den där Platsen, det är där jag vill vara, var det än var någonstans. Jag försöker inte vara en Paulus, som togs upp i den tredje himlen. Jag säger inte det. Jag tror, att Han bara försökte uppmuntra mig, försökte ge mig någonting litet för att knuffa mig vidare i min nya verksamhet, som kommer.

¹⁸⁸ Skulle det verka respektlöst om jag läste någonting här, bara en minut? Skulle det vara all right? En av nationens ledande tidskrifter, Billy Graham:

Doktor Billy Graham inbjuden till Islam, på The Afrikaans Times första sida, den femtonde februari 1960. Artikelförfattaren, som var muslim, muhammedan, tycker att mirakel bör åtfölja predikandet av Evangeliet om

Kristus, densamme igår, idag och för evigt. Vi citerar: "Det är så här: Kristus lovade sina anhängare, då Han sa: 'Den som tror på mig, de gärningar som jag gör, ska han också göra, ja, större än dessa ska han göra.' Har Kyrkan någonsin gjort de gärningar, som är Kristi egenskaper i Bibeln? Kan Den det idag? Kan någon i kyrkan utmärka sig med att utföra ens hälften av de mirakel, som utfördes av Kristus, för att inte säga 'större verk'? Kan du, som en enskild, berömd förespråkare för de kristna, ställa dig upp och väcka de döda till fysiskt liv? Kan du gå på sjöarna? Kan du bota de sjuka och ge blinda syn? Är inte det här, enligt den ovan nämnda tidsåldern, som beskrivits av muhammedanerna, eller beskrivits, eller provet av Kristi efterföljare, som uttalandena av vissa, som var i din tro?" Mycket i den muslimska artikeln är helt enkelt det ena felaktiga påståendet efter det andra.

¹⁸⁹ De ger den här muslimen dåligt rykte, men han hade rätt. Men här är vad de hade att säga:

Det bästa svaret på vilket man ska göra, läsa Bibeln och att kunna Koranen. Koranen lider av att... av... Led av jämförelsen. Påståendet att "Muhammedanismen är enastående och överträffar Kristendomen", är ren, (b-o-m-b-a-s-t-i-c) bombastisk (antar jag) fantasi. Författaren har ändå berört en viktig punkt angående mirakel som tillhör Kyrkan. Men här tvivlar vi återigen på skribentens uppriktighet, för vem skulle inte kunna peka på och kunde ifrågasätta de mirakel, som utfördes av pastor William Branham inför muslimerna i Sydafrika, när tiotusen tog emot Kristus som Frälsare under William Branhams verksamhet i Durban i Sydafrika, och på andra håll i världen, eller av T. L. Osborn i Östafrika? Naturligtvis står vi hundra procent för Billy Graham. Vi talade om punkten ifråga, den är av intet... Punkten ifråga är av intet värde.

¹⁹⁰ Men mitt i varenda del av det (De kallade mig... Sa att vi var fanatiker, vi visste inte, vad vi gjorde.), var de tvungna att vittna i sin egen tidning, om att Gud verkligen gjorde det i alla fall. Gud är precis lika mycket Gud idag som Han någonsin var.

¹⁹¹ Man kanske inte tror, att de inte tror på det, att de inte ser det. Det göms bara inte undan, det görs inte i ett hörn.

¹⁹² Och hundratusentals människor satt där och tittade på det där. Då de såg den där invalidiserade, plågade pojken komma dit, Den Helige Ande berättade för honom om hans liv osv., och vad som ägde rum där inne. Och såg tiotusen muslimer lägga sig raklänga på marken och acceptera Jesus Kristus som personlig Frälsare.

¹⁹³ Vi har fortfarande T.L. Osborns osv., som fortfarande matar fåren med Mat. Jag antar att broder Osborn inte har varit nere

bland muslimerna än. De påstår att de är så dominerande. Men vi har fortfarande en Gud som kan rädda fåret från lejonet, som kan rädda fåret från björnen.

¹⁹⁴ Det gjorde mig gott att veta, att de skulle vara tvungna att skriva det och erkänna det. Nej, de tror, att de inte gör det. De går bort och vänder ryggen till och säger: ”Å, de tiderna är förbi.”

¹⁹⁵ Muslimen sa, ”År de? Då är hela Bibeln förbi. Ni har alldeles fel. Ni dyrkar en Människa, en Människa som dog, och Hans Namn var Jesus. Och han dog för många år sedan, och det finns inget sådant, som att Han skulle ha uppstått igen.”

¹⁹⁶ Men det kunde de inte säga på mötet i Durban. Där stod Han och gjorde samma sak, som Han gjorde, det bevisade det för dem. Nu måste till och med samfunden gå tillbaka, just den person, som skrev och sa till mig, att jag måste omvärdera min undervisning om Bibeln, var den, som var tvungen att skriva det där i deras tidning. Gud kommer då att få dem att prisa Honom ändå, i alla fall. Det är riktigt. Han kommer att få dem att prisa Honom, i alla fall.

¹⁹⁷ Vi har en liten, sjuk flicka som sitter här. Är det ditt barn? Vad är hennes problem, syster? [Systemen säger, ”Det är hjärnblödning.” — Utg.] Vad sa frun? [”Hjärnblödning.”] Hjärnblödning. [”Jag skrev till dig, för flera år sedan, om hennes hjärnblödning.”] Å, ja. [”Hon har varit sjuk i fyra år nu i augusti.”] Fyra år, i augusti. [”Broder Neville har varit nere och träffat henne.”] Å, är det från Marengo, eller någonstans där nere? [”Paoli.”] Paoli. Är det här den flickan, då? Det finns bara en sak, mor, som kan rädda flickan: det är, att Gud lär känna henne. [”Hon är mycket bättre än hon var.”] Jag är så glad för det.

¹⁹⁸ Har du varit nere och bett för henne, broder Neville? [Broder Neville säger: ”Ja, sir.” — Utg.] Sedan broder Neville for ner och bad för henne, har hon blivit bättre. Vi har fortfarande herdar, som känner till Fårmat.

¹⁹⁹ Vad är ditt problem, kära syster, som sitter i stolen där, ditt? [En syster säger, ”Hon har cancer.” — Utg.] Cancer.

²⁰⁰ Nåväl, om jag bara skulle fråga er en sak, kanske just här. Hur många här inne har blivit helade av . . . Från cancer? Räck upp era händer! Titta här, syster! [”Hon är praktiskt taget döv, och hon kan inte höra vad du säger.” — Utg.]

²⁰¹ Gud är Helbrägdagöraren. Det vet vi. Om jag sa till er, att jag skulle kunna gå dit ner och ta bort blödningen från flickan och göra henne frisk, eller kunde ta bort canceren från kvinnan, skulle jag säga fel åt er. Men jag vet en sak, det var en björn (en cancer, en tumör, en blindhet, och till och med döden), som tog några av Guds får en dag, och jag gick fram med Guds kraft, och jag dödade honom och tog med mig det där fåret tillbaka. Det är riktigt. Och vi går fram idag, inte med något stort någonting,

det-och-det. Jag går fram med bönen enkla lilla slangbella. Han kommer att föra henne tillbaka.

202 Det tror du på, syster, eller hur? Du tror också, syster, eller hur? Hur många av er tror med ert hjärta nu?

203 Böj nu era huvuden, ni, medan jag går för att be!

204 Käre Fader, en vacker ung kvinna, som aldrig mer kan gå eller ta sig fram, om Du inte hjälper henne, ligger här. Fienden har fångat henne. Hon är utom räckhåll för någon doktor. Fienden har ryckt henne så långt dit ut i rymden, att en doktor inte ens skulle kunna göra någonting. Men hon är inte utom räckhåll för dig, Herre. Hon är precis där du kan lägga din hand på henne. På Guds Ords grund lägger jag mina händer på den här unga kvinnan och dömer ut den här hjärnblödningen. I Jesu Kristi Namn, för henne tillbaka till en normal kvinna igen! Hon kommer att leva till Guds ära. Må hon vara frisk, gå in i och ut ur den här kyrkan, liksom andra som har kommit in, som liknar det här, prisa Gud! Så ska det vara, genom Jesus Kristus.

205 Liksom hennes hårs matta glans, bara några få rundor till, så kommer hon att vara i det där Landet där borta, där jag inte såg gamla längre, utan unga. Men hennes nära och kära sitter här och gråter, och de älskar henne. En stor fiende som har gripit tag i henne och ryckt henne bort utom doktors räckhåll, ett förskräckligt cancers lejon. Gud, jag kommer efter henne. Jag kommer för att ta med mig henne tillbaka. Jag dräper cancers lejon i den obesegrade Kristi Namn, vilkens ambassadör jag är. Må det lämna henne, och må hon vara frisk och leva många år till, till Guds ära och ryktbarhet, genom Jesus Kristus, vår Herre!

206 Nu, himmelske Fader, inte i någon väldig rustning, inte med det polerade spjutet, någon vältalares språk och ordförråd, utan med en vanlig, liten trons slangbella, kommer jag efter den här själen och den här kroppen, som fienden cancer har gripit tag i, utom räckhåll för doktorn. Men jag kommer efter henne i förmiddag, Herre, och tar henne med mig tillbaka till skuggig grön betesmark och stilla vatten. I den triumferande Jesu Namn, för vilken jag är Hans ambassadör. Med oförfalskad tro tror jag att hon kommer att föras tillbaka genom den här kraften i den här bönen, som vi har bett. Må det vara så . . . ? . . .

207 (Jag tror att det blir en dopförrättning. Är det så?) [Broder Neville säger: "Ja, sir. Två predikanter har några människor till att döpa." – Utg.]

208 Skulle ni vilja titta upp bara ett ögonblick? Pastorn har just talat om för mig. . .

209 De här människorna är mycket, mycket sjuka. De kommer att bli all right. Gör bara inte. . . Det är okej. Guds löfte sviker aldrig. Vi går efter dem.

210 De har en dopförrättning. Det är några människor, som måste gå. Vi ska ha möte igen ikväll.

211 Finns det någon här, som inte skulle kunna komma ikväll, som vill, att vi ska be för dig nu, någon som inte kan vara här ikväll? Skulle du vilja komma raka vägen hit då, du som inte kan komma ikväll! Jag kommer att ha mer tid, bilda en bönekö ikväll. De måste döpa de här människorna.

212 Har ni en liten pojke där? All right. [En broder säger: "Är det all right, om jag ger dig den här?" — Utg.] Ja, broder. Tack så mycket. Är det all right, om jag läser den om en stund eller just nu? Tack, sir.

213 Om ni nu bara ger oss en minut eller två till, så skulle vi sedan ha dopförrättningen. Jag vet, att ni vill se den.

214 Och de, som vill döpas i förmiddag, ja ni, damerna går *hit* bort för att byta sina kläder, och männen går bort på *den här* sidan. Och sedan, medan jag ber för de här sjuka människorna, då kan ni göra er i ordning för dopförrättningen. Och de som nu . . .

215 Ikväll nu ska jag försöka ha en — en liten bönekö, ikväll, direkt så fort de kommer in. Och vi ska börja med Efesierbrevets 1:a bok ikväll. Och vi skulle nu vara mycket glada att få ha er här, om ni inte har någon församling att gå till. Men om ni har er egen pastor och församling, då bör ni — ni bör vara med i er egen kära församling, som ni stöder.

216 Om du måste gå, och kommer att lämna oss vid den här tiden, Gud välsigne dig! Var hos oss igen, då du kan! Vi kommer att vara glada att ha dig här.

217 Ska vi be för dig också, broder? Vad är ditt problem? Högt blodtryck.

218 Medan resten av er nu böjer era huvuden en minut, vill vi be.

219 Fader, jag tackar Dig idag för den lilla herdens slangbella, bönen som fick lejonet på knä, och det lilla lammet, som rycktes bort ifrån honom och fördes tillbaka till sin mamma och pappa. Jag ber för vår broder. Jag ber, att du ska ta med dig honom säkert in också, Herre. Må blodtrycket och problemen i hans kropp upphöra! Jag går efter honom, Herre, tar honom med mig tillbaka i Jesu Kristi Namn. Så ska det vara. Amen.

Gud välsigne dig, broder.

På väg ner ser jag att du håller en liten blind pojke.

220 En sak till jag skulle vilja säga. Jag hade . . . Var mycket sjuk, kräcktes. Och jag tänkte . . . Jag vill inte, att ni ska missa det här, om ni kan. Jag tänkte, "Gud, vad skulle jag inte ge, om jag kunde få höra någon stanna här ute? Min hustru skulle säga: 'Billy, det är en gammal herre här, som vill träffa dig.'

221 Och in hit kom en liten, flintskallig man med gråa polisonger, som hängde runt hans ansikte. Han gick in och sa: 'Är du broder Branham?'

Jag sa, 'Ja, sir, det är jag.'

222 'Mitt namn är Simon.' Han la sin hand på mig och tittade på mig en minut. Han sa: 'Är du en troende, broder Branham?'

'Ja.'

223 "'Det kommer att bli all right.' Bibelns Simon Petrus. Hur skulle jag inte uppskatta det! Han skulle inte behöva säga så mycket. Bara lägga sin hand på mig, och det är all right."

224 Och vad kom sedan till mig, med Guds hjälp och genom Guds nåd, att det finns tiotusentals människor, som tror på samma sak, om jag hade kommit till dem. Och jag tänkte: "Herre, låt mig då komma till varenda en, som jag kan! Låt mig bara – bara . . ."

225 Jag tänkte, "Om Simon, eller bara Paulus, några av dem, bara kom in och sa: 'Är du broder Branham?'

'Ja.'

226 "La sina händer på mig och tittade på mig, och sa: 'All right, broder Branham.', bara att gå ut.

227 Jag skulle bli frisk. Jag skulle bli all right. Visst. Jag sa . . . Gosse, mitt mod skulle ta fart just då. Jag skulle säga: 'Jag kommer att bli bra.'" Jajamensan.

228 Och det finns människor, som tror på samma sak idag. Och det är det, jag kommer ner hit för att göra, lägga händerna på er, be Gud.

229 Jag vill gå med den här lille pojken, syster, bara en minut. Han är en liten, blind pojke. Hur länge har han varit blind? [En syster säger: "Ända sedan födelsen." – Utg.] Ända sedan födelsen.

230 Hej, lilla pojke! Å, du är en väldigt fin, liten pojke . . . ? . . .

231 Å, nådige Gud! Bortom räckhåll för doktorerna, vid den här lille pojken födelse, som har fötts blind, och han kan inte se, den här vackre, älsklige lille pojken. Och innan den lille kamraten fick en chans i livet, ryckte fienden honom bortom räckhåll för en doktor. Så jag kommer ut efter honom i förmiddag, Herre. Den här enkla, lilla börens slangbella. Låt mig få ta honom med mig tillbaka, Gud! Jag möter fienden, djävulen, i Jesu Kristi Namn, och jag gör anspråk på den här pojken för Gud. Jag gör anspråk på hans syn för Gud och ger honom tillbaka det, som Satan rövade ifrån honom. Må han få det! I Jesu Kristi Namn kommer det att vara så. Så ska det vara nu.

232 Nu, kära syster, tvivla nu inte ett dugg på, att den här lille pojken kommer att vara all right! Och jag vill, att du tar med honom tillbaka hit till kyrkan, och visar människorna, att nu kan han se, nu, vill du inte det?

Ger honom hans syn i Jesu Kristi Namn . . . ? . . .

233 Herre Jesus, att lägga . . . Den här lilla, som vi har bett så mycket för! Men i förmiddag kommer jag igen i Jesu Kristi Namn och bär den här lilla slangbellan, som du gav mig. Och du har hjälpt mig med det här, Herre, genom din Kraft, att ta . . . ur cancersnans mun, ur munnen på själva döden, återuppväcka de döda sedan de har dödförklarats och legat stela och kalla. Jag kommer efter den här fienden i Jesu Kristi Namn. Så ta henne tillbaka till god hälsa igen, Herre! Bevilja oss det! Så vare det gjort, till Guds ära.

234 Och du ska få förbön för? [En syster talar med broder Branham. — Utg.] Är du en troende? [”Ja.”] Herre, jag tar henne med mig inom rätkhåll för den här lilla slangbellan. I Jesu Kristi Namn, må det lämna henne och aldrig komma tillbaka!

235 [En syster talar med broder Branham. — Utg.] Nåväl, samma lilla slangbella, som gick och fick tag i broder Harley, och för din dotter och dig . . .

236 Nu, himmelske Fader, kommer jag efter fienden, och använder den här lilla slangbellan, som du gav mig, för du sa: ”Om du får folket att tro, och är uppriktig, då du ber”, kommer den där lilla stenen att gå till den dödande punkten. Må den gå nu, Herre, då jag sänder den på hennes bön! I Jesu Kristi Namn, må det vara så! Amen.

237 [En syster talar med broder Branham. — Utg.] All right, syster. Nu är vi . . . Nerver är utom doktorernas rätkhåll. De kan ge en någonting för att liksom lugna en, men det kommer att göra en värre efteråt. Ja. Titta nu! Vi ska gå ut efter det i förmiddag. Går ut och tar dig med oss tillbaka. [Tomt ställe på bandet.]

238 Herre Jesus, . . . [Tomt ställe på bandet. — Utg.] . . . fem små stenar, t-r-o [eng. f-a-i-t-h] och bödens slangbella. Och jag tar min syster med mig tillbaka ifrån den där nervositetens klor . . . ? . . . där borta. Jag tar med mig henne tillbaka till frid och skuggiga gröna betesmarker och stilla vatten. Jag gör detta i Jesu Kristi Namn. Amen.

[En syster talar med broder Branham. — Utg.]

239 Fader Gud, den här lilla flickan, vi är så glada att det inte var muskeldystrofi. Men oavsett vad det är, är det fortfarande inom rätkhåll för dig, Herre. Och jag kommer med trons lilla slangbella och den här stenen. Och jag ger den här stenen all den styrka, jag kan kasta den med. I Jesu Kristi Namn, må den träffa målet! Må vår syster vara frisk! Jag gör detta i Jesu Kristi Namn.

[En syster talar med broder Branham. — Utg.]

240 Som denna unga mor, och hennes lilla barn, en liten som hon vill möta där borta på den andra sidan, i det där härliga Landet, som jag nyss talade om, och de . . . Modern kommer inte att leva för att uppfostra den lilla, och inte heller kan den lilla leva länge

utan din hjälp. Men jag kommer med slangbellan, med all den styrka och förmåga att sikta, som jag kan få på fienden. Och i Jesu Kristi Namn slungar jag den här på honom. De ska vara friska till Guds ära. I Jesu Namn. Amen.

[En syster talar med broder Branham. — Utg.]

241 Å, det där är så trevligt. Jag är glad. Nåväl, den där verksamheten då var den största verksamheten som pekade ut människor. Den pekade ut gärningar . . . ? . . .

242 Vår himmelske Fader, Satan har ryckt den här lilla modern utom räckhåll för doktorerna där borta. De kan bara kasta ut en medicin åt det där hållet, Herre, som bara kommer att slita henne hit och dit, så att hon knappast vet, var hon är någonstans. Och då hon kvicknar till, är hon sämre. Men jag kommer med denna trons slangbella med en sten, och riktar den med ett direkt sikte, för att träffa målet. I Jesu Kristi Namn tar jag ifrån henne den här nervositeten till Guds ära. Amen.

[Någon talar med broder Branham. — Utg.]

243 Käre Gud, broder George låg där borta döende för inte så länge sedan. Jag såg vad tro gjorde för honom. Nu har han reumatism, Herre. Vi inser, att de skulle kunna ge honom litet kortison, någonting som liksom skulle lindra smärtan, men det kommer inte att ta bort orsaken. Så vi riktar in den här bönen i Jesu Kristi Namn. Må reumatismen gå! Må han gå hem och vara frisk!

Tack, broder!

244 Hur mår du, kära du? [En syster talar med broder Branham. — Utg.] Oj, oj! Öronbedövande. Kan du höra alls? Mmm. Precis utom räckhåll för dödlig vetenskap! Är du en troende på Herren Jesus? [”Amen.”] Jag ser en vacker kvinna Där borta en vacker dag. Du kommer att vara ung igen för alltid. Jag vet, att du vill leva nu till Hans ära. Gå tillbaka till en . . .

245 [Systemen säger: ”Nej, jag sörjer min son.” — Utg.] Din son. [”Som har varit borta i över två år.”] Kan du inte hitta honom? [”Han är i Guds hand.”] Å, han — han gick bort? [”Mmm. Genom dödens dal.”] Å, det. [”Och min sorg.”] Sörjande. Ja. [”Jag är sorgsen . . . Jag sörjer. Och jag känner, att om det är Guds vilja, skulle jag vilja att Han skulle ta hem mig. Jag har ingen annan lycka än i Honom.”]

246 Kära syster, jag vill att du ska komma dit, där du mår bra. Hörde hon visionen i förmiddag? [Den andra systemen säger, ”Hon kan höra all right.” — Utg.] Nåväl, säg det till henne, du!

247 Ja, hon kommer att tala om för dig, vad som hände. Precis bortom ditt andetag här, väntar den där käre pojken på dig. Du kommer att vara ung som han. Älska, bara älska . . . [Systemen säger, ”Jag vill inte stanna kvar. Jag vill gå till honom, om det är Guds vilja.” — Utg.]

²⁴⁸ Käre himmelske Fader, livets lopp är kört. Det finns inte mycket mera kvar. Och hennes käre pojke precis på andra sidan floden, om han bara kunde titta tillbaka, skulle han säga: "Bara några dagar." Hon väntar på båten, Herre, som ska ta henne genom dimman, till det där härliga Landet. Välsigna henne, Fader, och trösta hennes hjärta! Och må det bli en härlig återförening precis på andra sidan floden!

DEN FÖRKASTADE KUNGEN SWD60-0515M
(The Rejected King)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framsett på engelska på söndag förmiddag den 15 maj 1960, i Branham Tabernacle i Jeffersonville i Indiana, U.S.A. har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org